

Aramızdan Ayrılanları Saygıyla Anıyoruz

(Vefat tarihi sırasıyla / Oda sicil no, adı soyadı, mezun olduğu okul, mezuniyet tarihi, vefat tarihi)

1058
Yalçın Emiroğlu
İTÜ
1957
02.01.2014

552
Muhteşem Giray
GSA
1947
07.01.2014

16715
Aytanga Dener
MSÜ
1984
17.01.2014

26261
İlker Salih Canitez
Trakya Üni.
1996
19.01.2014

1495
Semin Bahadır Selekman
İTÜ
1960
27.01.2014

408
Vedat Özsan
İTÜ
1954
26.02.2014

9839
Mehmet Vedat Parman
GSA
1953
14.02.2014

9839
Hamza Aslan
GSA
1978
16.02.2014

30634
Taner Kara
Trakya Üni.
2001
25.02.2014

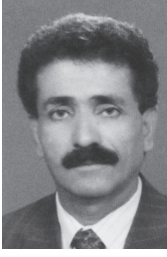
12853
Kemal Çınga
GSA
1980
04.03.2014

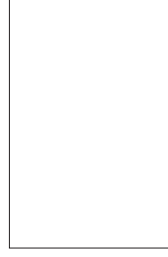
10746
Erol Yüksel
GSA
1979
13.03.2014

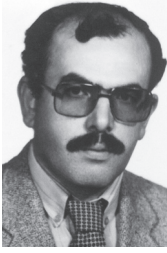
480
Hüsrev Yayla
GSA
1948
17.03.2014

4990
Hasan Gümüşpala
İDMMA
1971
21.03.2014

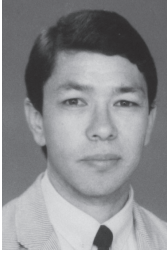
184
Kâmil Bayur
DGSA
1952
06.04.2014

8355
Seyfullah Önder
İDMMA
1976
14.04.2014

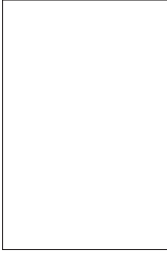
21700
Harun Polat
Trakya Üni.
1990
22.04.2014

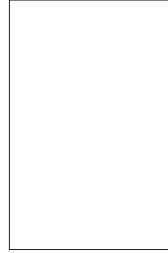
13822
Tugay Aktören
İDMMA
1982
03.05.2014

30102
Coşkun Atalağ
Eskişehir Osmangazi Üni.
1999
06.05.2014

9852
Ahmet Ersen
GSA
1977
17.05.2014

831
Adnan Atalay
İTÜ
1955
24.05.2014

6459
Haluk Somer
GSA
1974
31.06.2014

1005
Erdoğan Yavuzer
İTÜ
1957
03.07.2014

6042
Zeynel Abidin Erdoğan
Zafer MMYO
1973
06.07.2014

6741
İlhan Malkoç
Ankara DMMA
1974
11.07.2014

12134
Serbay Ersöz
Ankara DMMA
1980
20.07.2014

2911
Hayrettin Katipoğlu
Priştina Üni.
1964
25.07.2014

5032
Hasan Sinan Kayı
GSA
1972
29.08.2014

12095
Önder Aldemir
YTÜ
1980
29.08.2014

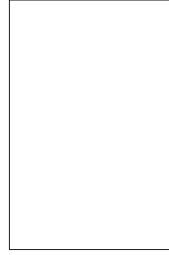
24
Muhlis Türkmen
GSA
1946
01.09.2014

4563
Alkan Sancar Ünal
Işık MMYO
1970
10.09.2014

79
Ayhan Tayman
İTÜ
1950
24.09.2014

839
Mahmut Aslan Karaali
DGSA
1953
26.09.2014

24305
Ayhan Süleyman
YTÜ
1994
01.10.2014

3949
Ali Rıza Balcıoğlu
İTÜ
1971
06.10.2014

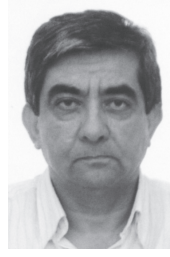
2092
Akın Eryoldaş
İTÜ
1963
13.11.2014

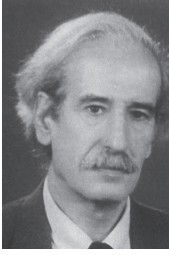
6922
Naci Güner
GSA
1974
26.11.2014

1640
Şemsettin Yılmaz
DGSA
1961
30.11.2014

8074
Necati Bakır
İDMMA
1975
03.12.2014

995
Bayram Nihat Güner
İTÜ
1957
24.12.2014

1634
Metin Ahunbay
İTÜ
1961
25.12.2014

3022
Fahrettin Ayanlar
ODTÜ
1967
13.01.2015

1648
Sevinç Eser
İTÜ
1961
15.01.2015

42106
Gülistan Söylemez
Trakya Üni.
2006
24.01.2015

39448
Gamze Şafak
İst. Kültür Üni.
2008
27.01.2015

21909
M. Tekin Ağırman
MSÜ
1991
09.02.2015

1183
Sabiha Betül Talu
GSA
1958
19.02.2015

9380
Haldun Bağbakan
İTÜ
1978
19.02.2015

1963
Oya Bekiroğlu
İTÜ
1961
19.03.2015

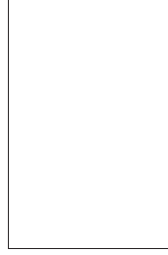
712
Nevin Koral
DGSA
1955
01.04.2015

5263
Cenab Hakyemez
GSA
1972
02.04.2015

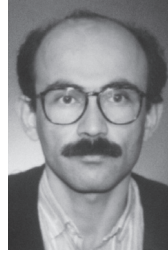
7370
Hasan Rahmi Özcan
KTÜ
1975
21.04.2015

929
Nejat Erem
GSA
1952
26.04.2015

15784
Fatih Uğurlaş
ODTÜ
1983
19.05.2015

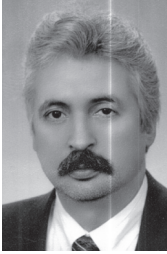
21894
Fuat Musaoğlu
Yıldız Ü.
1991
08.06.2015

25444
Burcu Timoçin
ODTÜ
1993
20.06.2014

13400
Süleyman Uskılıç
İTÜ
1982
02.07.2015

9813
Sami Hairula
İTÜ
1977
06.07.2015

1513
Hüseyin Yaşat Manav
İTÜ
1960
16.07.2015

13412
Kralbi Kardan
DGSA
1982
15.08.2015

21985
İ. Can Aytis
MSÜ
1987
24.08.2015

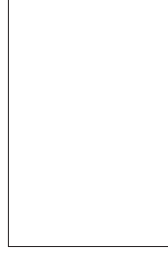
232
Niyazi Duranay
DGSA
1953
30.08.2015

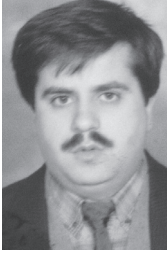
463
Cafer Ziyaeddin Payzın
İYMO
1942
11.09.2015

16414
İlyas Cihangir Akansel
Trakya Üni.
1985
02.09.2015

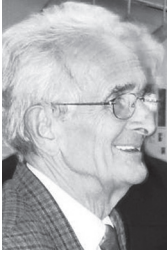
931
Dünder Ercan
İTÜ
1956
10.09.2015

22780
Metin Okumuş
Trakya Üni.
1991
25.09.2015

41956
Bilal Raşit Yıldırım
Trakya Üni.
1995
25.09.2015

1115
Erol Kulaksızoğlu
İTÜ
1958
01.10.2015

44652
Yunus Emre Kara
İTÜ
2012
04.11.2015

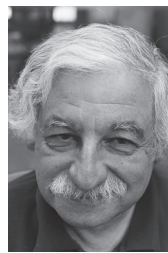
7696
Mümtaz Yamaç
DGSA
1975
22.10.2015

7800
Mehmet Demir Bayburtlu
DGSA
1975
12.11.2015

13453
Bülent Tarım
DGSA
1975
26.11.2015

8380
Garabet Panos
İTÜ
1977
06.12.2015

4409
Gökay Şimşek
DGSA
1971
14.12.2015

3152
İsmail Tekoğlu
DGSA
1968
15.12.2015

PROF. DR. EROL KULAKSIZOĞLU'NUN ARDINDAN

Hocamın, hocamızın ardından konuşmak çok zor. Sevdiğim, değer verdiğim, değer verdiğimiz bir ağabeyimiz, meslektaşımız, en önemlisi hocamızdı.

Bizim kuşağı yetiştirenlerden birisi idi...

Değerli meslektaşımız, değerli hocamız, tarihi Taşkışla'nın İTÜ'de kalması ve otel olmaması için aktif mücadele edenlerin başında geliyordu.

Değerli hocamız Prof. Dr. Erol Kulaksızoğlu, 1958 yılında 1115 sicil numara ile Mimarlar Odası'na üye olmuş, Mimarlar Odası İstanbul Şubesi ve Genel Merkezde YK üyeliği, sekreterliği ve başkanlık olmak üzere farklı görevler üstlenmiş, farklı komite ve komisyonlarda görev yapmış, eğitim dışında da mesleki örgütlenmeye emeğini aktarmaktan kaçınmamıştır.

Hocamızın aktif görevleri dışında da Mimarlar Odası ile birçok kez yolu kesişmiştir.

Neoliberal ekonomik politikaların ülkeye egemen olmaya başladığı, "benim memurum işini bilir den-diği günlerde", 1984 yılında tarihi Taşkışla otel yapılmak üzere ESKA'ya verilir. 1986 yılında içeride eğitim sürerken, dışarıda iskele kurulmuştu.

Üniversiteye yapılan bu saygısızlığa karşı hocalarımızın verdiği tepkinin üzerine o zamanki yan-daş müteahhit yaptığı bir basın açıklamasında, "Aslında itirazlar birkaç profesörden kaynaklanıyor. Onlar denize nazır odalarından çıkmamak için bu direnişi gösteriyorlar..." (Topaz, Mayıs 1987, Selim Edes, Eska İnşaat AŞ Yönetim Kurulu başkanı) demişti.

Bugün o müteahhidi kimse hatırlamıyor.

O günden sonra da akademik dünya, bilim, bilimsel eğitim küçümsenmek istendiğinde hep aynı cümle kullanılmaya devam edildi. Bugün örneklerine sıkça tanık oluyoruz...

İşte o birkaç profesörden birisiydi Prof. Dr. Erol Kulaksızoğlu... Hocamız bir anısında "İskeleleriyle yükseldikleri dersliklerin pencerelerinden giriyorlar", "İzin isteme gereğini bile duymuyorlar, hem de ders sırasında..." demişti. Acı bir gülümseme ile...

Yıllarını mesleğindeki gelişmelere, öğrencilerine vermiş, yurttaşlarının daha iyi çevrelerde yaşama-ları için çaba harcamış bir aydıındı o. Son güne kadar da aydın sorumluluğu ile davranıyor, duygu-larını, düşüncelerini meslektaşları ile paylaşmak istiyordu.

1999 yılında yaşanan büyük Marmara depremi sonrasında aydın ve mimar sorumluluğu ile biriki-mini paylaşmak için çok çaba harcamıştı. "Deprem karşısında tutarlı devlet politikası zorunluluktur" diyordu hocamız. Afet konusunda çok yazdı, konuştu...

On binlerce kötü örnekten sonra bir de kopya cami tasarımlarına şahit olunca; "Cami Tasarımında Özgünlük, Teknoloji, Çağdaşlaşma Sorunu" başlıklı sunumunu 30 Mart 2013 tarihinde Mimarlar Odası'nda meslektaşları ile paylaşmıştı. Paylaşmaya devam etmek istiyordu.

Bir insandı, öğrencilerine hep gülümserdi. Yumuşak bir bakışı vardı, sevecendi.

Kendisinden hiç ders alma fırsatım olmadı. Öğrencilerini başına toplamış, öğrencisinin, arkadaşımın etüdü üzerine gülümseyen gözleri ile konuştukları bir kare vardır hep gözümün önünde Erol Kulaksızoğlu dendiğinde.

Adanalıyım, her gittiğimde önünden geçtiğim ve diğerlerinden çizgileri ile hemen ayrılan bir apartman vardır. Yanılmıyorsam bu yapının projesi 1986-87 yıllarında hocamız ve ekibi tarafından hazırlanmıştı. Buradan her geçtiğimde, hocamızın sohbetini anımsıyorum.

Gözlerinin içi ayrı güzel gülerdi. Onu her zaman o gözleri ile hatırlayacağım.

Yaşça büyüklerimin enerjisi bana hep heyecan, enerji verir. Hocamızın da böyle bir enerjisi vardı bana kattığı. Bu enerjiyi, bir enerjiyi daha kaybettim, kaybettik.

Prof. Dr. Erol Kulaksızoğlu'nu saygıyla anıyorum. Ailesine, dostlarına, mimarlar topluluğuna ve İTÜ camiasına başsağlığı diliyorum.

C. Sami YILMAZTÜRK

1 Ekim 2015

Mimarlara Mektup, no. 199 (Eylül 2015)

MUHLİS (TÜRKMEN) AĞABEY

4 Eylül günü Mimar Sinan Güzel Sanatlar Üniversitesindeydik.

Muhlis Ağabeyin salının başında...

Muhlis Ağabey 1.9.1923 doğumlu... Gerçek bir Cumhuriyet çocuğu...

Hep "İstanbul Efendisi" denir onun için nedense.

Bana sorulursa gerçek bir İzmirli...

"Efendi"liğine gelince eğer bununla

uygarlık,

küçüğüne, büyüğüne saygı,

kimseyi incitmeme,

insancılık

demek isteniyorsa, EVET!

Efendilik yalnızca İstanbullu olmakla mı olur?

Hayır!

Yüzyıllarca, daha küçük yaşta devşirip, insan içinde oturup kalkmayı, konuşmayı vb öğrettiğimiz, İstanbullulaştırdığımız dönemden kalma bir söz olsa gerek. Kendini şimdilerde İstanbullu olmuş sayanlar için kullanılabilir mi? Kimileri "sittin sene" İstanbul'da olsa da, burada doğup büyüye de İstanbullu olamıyor biliyorsunuz. Şu son yıllarda burnumuzdan gele gele öğrendik bunu... Savaşlık buna karşı... Yeniden savaştık... Kimileriyle sonuç alamadık... Hani demiş ya "ben sana vezir olamazsın demedim ki."

Muhlis Ağabey nerde doğmuş nerde yaşamış olursa olsun "efendi" idi.

“Akademi”, Mimar Sinan Güzel Sanatlar Üniversitesinin gerçek adıdır. Sanatçıların, yazarların, bilim adamlarının toplandığı yerdir Akademi bir anlamıyla da... Öyleydi denebilir Akademi için... En azından bütün sanatların (mimarlığın, süslemenin, içmimarlığın ressamlığın, yontuculuğun (heykeltıraşlığın), seramiğin, modanın, kumaş desenlemenin, sahne düzenlemenin, güzel yazının (eski-yeni), çiniciliğin, halıcılığın... vb öğrenildiği yeri Akademi. Karikatüristler de, tiyatrocular da, sinemacılar da, yazarlar da çıkardı aramızdan. Hep bir aradaydık... Birlikte soluk alınıp verilirdi... Önemli olan, bütün bu dallardakilerin öteki dallardakilere de gözleri, yürekleri açık olurdu.

Bütün bu dallarındaki kişiler için (en azından benim kuşağından olanlar için) “efendi” idi Muhlis Ağabey...

Bizim okulda, yanılmıyorsam ilk öğrenci devinimi (ilki değilse, ilklerden biri) onun için yapılmıştı. Bir hocamızı yitirmiştik... Onun yerine bir yardımcı (asistan) hoca olacaktı. Bir öğrenci devinimi örgütlendi. Onu istiyorduk “hoca” olarak... (O günlerde, Akademide “profesörlük” yoktu, “hocalık” vardı.) İsteğimiz oldu... Böyle de sevgilisiydi o öğrencilerin...

Muhlis Ağabeyin topluma adını duyurması, 1958 Dünya Fuarı’nda yapılacak “Türk Pavyonu” için açılan yarışmayı arkadaşlarıyla birlikte kazanmasıydı. Öteki arkadaşlarının hepsi de hocalarımızın yardımcıları (asistanları) idi: Utarit İzgi, İlhan Türegün, Hamdi Şensoy... Bu “pavyon” da Bedri Rahmi’nin de dev bir duvarı vardı. 125 m uzunluğunda... O da bu işiyle “altın madalya” almıştı...

Daha sonra Muhlis Ağabey gene bir arkadaş topluluğuyla Lizbon Büyükşehirliği Yarışmasını kazandı (1964).

Muhlis Ağabeyin töreninde, bizim kuşaktan artık emekli olmuş “hoca”lar konuştu. Hem de onun bütün özelliklerinin önüne insanlığını alarak.

Bir konuya değinmek zorundayım. Beni gerçekten üzen bir konuya... “Yaşlı” olarak aramızdan ayrılanların bu tür törenlerinin istendiğince kalabalık olmadığını söyledi bir dost. Yaşlandıkça genç kuşaklarca unutuluyorlar diye yorum yaptım...

Gerçekten hemen hiç öğrenci yoktu törende. Eğitim-öğretim yılı açılmamıştı daha diye açıklanabilir bu durum. Bir de, genç kuşaklara değerlerimizi aktaramadığımıza yorabiliriz. Böyleyse çok acı...

Kültürümüzün sürekliliği için bu günün hocalarına çok iş düşüyor.

Cengiz BEKTAŞ

Mimarlara Mektup, no. 188 (Ekim 2014)

TANER KARA İÇİN...

Sevgili kardeşimizi 25 Şubat 2014’te kaybettik. Henüz 35 yaşındaydı. Çok erken ayrıldı aramızdan. Kısacık ömrüne belki hayallerini sığdıramadı ama onu tanıyan herkese bolca sevgi verdi, sıcaklık verdi, hoşgörü gösterdi.

“Hayır” demeyi öğrenemedi bir türlü. Hep “evet” derdi. Çünkü yardımcı olmak, paylaşmak onu hayata bağlıyordu. Güldürmeyi çok severdi mesela, en stresli ortamlarda dahi Taner varsa gülümsemek kaçınılmazdı. Belki de yaşamı boyu çektiği acıların karşılığını almak istiyordu.

Onun yaşama bağlılığı 13 yıl önce ilk kez yakalandığı amansız hastalığı yenmesini sağladı. Ancak kader! İnatçıymış. 8 yıl sonra tekrar yakaladı onu.

Yeniden direnmeye başladı ve inatla son gününe kadar güldü... Hiç kabul etmedi hastalığını, ne zaman sorulsa ben çok iyiyim derdi.

Evet, Taner, seni tanıdığımızdan beri zekâmızı da zorlayarak bizi hep güldürdün ve tüm gülümsemelerimizin bedelini bir çırpıda aldın gittin.

Işıklar içinde uyu...

Ali HACIALİOĞLU

Mimarlara Mektup, no. 181 (Mart 2014)

NİYAZİ DURANAY'I UĞURLARKEN

Mimarlar Odası'yla ilk tanıştığımda, 1974 yılında, Yönetim Kurulu'nda Şaban Ormanlar başkan, Niyazi Duranay başkan yardımcısı, Güven Birkan da genel sekreter olarak görev yapıyorlardı. Şaban Ormanlar ve Niyazi Duranay İstanbul'dan toplantılar için Ankara'ya geliyorlardı. Genel Merkez'de çalışanlar olarak daha çok Güven Birkan'la muhatap oluyorduk. Niyazi Duranay o zaman da "ağabey" olarak anılan, sözü dinlenen, saygı gösterilen büyüklerimizden biriydi, herkesin "Niyazi Ağabey"i idi. Aradan bunca sene geçti, Oda'da bunca yönetici geldi, geçti, Niyazi Duranay benim gibi nicelerinin "ağabeyi" olarak hep yanımızda, Oda'daydı.

Üniversitelerde akademisyenlerin örnek aldıkları, çalışmalarından etkilendikleri, yararlandıkları, onun gibi olmak istedikleri, izinden gitmeye çalıştıkları duayen hocalarımız vardır.

Kentlerimizdeki bu kaotik yapılaşma ortamında sıra dışı işleriyle, büro düzenleriyle dikkati çeken, tecrübeleriyle örnek davranış sergileyen meslektaşlarımız vardır. Mesleğe yeni başlayanların kendileri için rol modeli olarak belledikleri, merakla izledikleri, benzemeye çalıştıkları ustalardan söz ediyorum.

Niyazi Duranay ise "Odacılar"ın rol modeli olmuştur. Mimarlar Odası'nın kurucularından olmuş, yıllarca her kademedede çalışmıştı. Oda'nın duyurusundaki listeye bir göz atmak bile Oda'yla nasıl bir kopmaz bağ ile bağlı olduğunu göstermeye yetiyor. Buna yıllardır sayısız komitede üstlendiği görevleri, toplantı yöneticiliğini de eklemeliyiz. Oda sicil numarasını hatırlatmayı severdi, gençlere yalnız olmadıklarını, gelenekle geleceğin harmanlandığı ortamların vazgeçilmez bileşeni olduğunu söylemek isterdi.

Mimarlar Odası yönetimlerinde görev alanların yakından bildikleri ve sürekli varlıklarını hissettikleri bir olgu, Oda'nın oluşturduğu birikimdir. Bu birikimi üzerlerinde taşıyan meslektaşlarımız, yöneticile-

rin her başları sıkıştığında arayabilecekleri, el uzattığında yakalayabilecekleri yakınlıkta olmuşlardır. Bu oldukça zengin birikimle birlikte çalışma fırsatının bulunması yönetim kurulları için her zaman bir şans olmuştur. Gerek komitelerde, komisyonlarda, gerek bilim kurullarında Oda'nın politikasının oluşturulmasına, geliştirilmesine, yürütülmesine katkı koyan, her çağırıldığında Mimarlar Odası'na koşan bu meslektaşlarımız, yapılabilenlerin haklı kıvancını ortaklaşa paylaşmaktan mutlu olduğumuz bir aileyi ifade eder; Odacılar derken bu ortamı anlatmaya çalışıyorum.

Cenaze töreninde duygularını paylaşan yakınlarının aktardıkları gibi hepimizdeki ortak izlenim, toplantılara vaktinde gelerek örnek olmaya çalışan, sağduyuyu temsil eden, yerinde uyarılarıyla hataları önlemeye çalışan, varlığıyla çalışanları teşvik eden bir veteran kimliğiydi. Elbette benim gibi uzun yıllar birlikte çalışma fırsatını bulanlar, pek çok toplantılarda birlikte olanlar öfkeli halini de hatırlayacaklardır. Sakin, soğukkanlı üslubuyla birlikte, doğrularını savunma konusunda tereddüde düşmeden, gerektiğinde heyecan dozunu oldukça yükselterek müdahale edebilmesiyle de hafızalarımızdadır. Oldukça gergin geçen bir toplantıyı ayakta yönetmeye çalışırken gördüğümde sağlığı için gerçekten endişelenmişim.

“Mimarlar Odası Tarihinden Portreler” sözlü tarih dizisinde bize hayat hikâyesini aktarmıştı. Herkes için zorluklarla geçen yıllar, Niyazi Duranay için daha da zor geçen yıllar, savaş yıllarının zorlukları içerisinde sürdürülen eğitim. Bugünler çok acı veriyordu elbette, öfkeliydi, kazanımların küçüm-senmesine, yok edilmesine ses çıkarılmamasına katlanamıyordu. Malatya doğduğu, İstanbul yıllardır yaşadığı kent, hemen her yer gibi ranta kurban ediliyor, hemen her geçen gün bir tahribatın haberi geliyordu, bunları gördükçe üzülüyor, isyan ediyordu.

Hepimiz için öyledir de, Niyazi Ağabey için daha da önem kazandığını düşünüyorum; Mimarlar Odası her zaman dikkatle korumamız, gözetmemiz gereken bir kurumdur, sığınabileceğimiz bir limandır. İktidarın Mimarlar Odası'na baskıları her geçen gün artıyordu, bundan dolayı da öfkeliydi, endişeliydi. Niyazi Ağabey Oda'yla yaşadı, Oda'da yaşadı. Mimarlar Odası, pek çoğumuz gibi nefes alabildiği,

görüşlerini paylaştığı, mücadelesine destek verdiği, verebildiği için mutlu olduğu bir yapıydı.

Mimarlar Odası Niyazi Duranay ve daha nicelerinin çabalarından güç almış, birlikte güçlü olduklarını hissettirmiştir. Bir kurumun parçası olmak, birlikte bir şeyler yapabilmek, yaparken öğrenmek, görerek öğrenmek; sözünü ettiğim Odacıların rol modeli olmak böyle bir şey. Anısına saygıyla...

Bülend TUNA

Mimarlara Mektup, no. 200 (Ekim 2015)

NİYAZİ ABİ'Yİ ANLAMAK

Kuşkusuz Niyazi Abiyle özellikle uzun süreli ilişki ve iletişim kurmuş herkes, ardından hakkında birkaç satır yazma gereğini duymuştur ve yakın bir gelecekte duyacaktır. Doğrusunu söylemek gerekirse aramızdan ayrıldığını duyduğum anda bende de böyle bir istek oluştu, aslında bu istekten de öte bir zorunlu davranıştı. Ama cenazesine gelmedim, gelemedim değil gelmedim. Bunun bir nedeni cenazelere katılmayı anlamlı bulmadığım ise belki daha önemli nedeni, olası arzu etmediğim karşılaşmaların önünü kesmekti. Beni affet Niyazi Abi.

Bilerek TDK kurallarını ihlal ederek neden “ağabey” değil de “abi” yazdığım, yazının devamında Niyazi Abi ile ilgili çok önemli ve pek çoğu meslek ve meslek odası dışındaki onun bende bıraktığı şahsiyeti, mimik ve jestleri aktarmak zorunluluğundan kaynaklandı. Niyazi Abi neşeli, dingin, delişmen, kibar, külhani, hovarda, dinamik bir kişilikti. Karşısındaki ile gözünün içine bakarak ve adıyla hitap ederek son derece içten ve dobra konuşur, ama bu durum zarafetinden bir şey eksiltmezdi. Oysa “ağabey” bu denli centilmen ama bir o kadar delişmen ve bir miktar da bıçkın delikanlı ruhlu bu insanı tasvir etmek için çok hafif kalırdı, benim Niyazi Abiyi “abi” diye anmam bu sebeptendir.

Dinlemeyi severdi, karşısındakinin aykırı uçlardaki kendisiyle taban tabana zıt düşünceleri karşısında öfke seline kapılmazdı. Adepta Voltaire’in “düşüncenize katılmıyorum ama düşüncenizi özgürce ifade etmeniz için elimden geleni yaparım” mealindeki aydınlanmacı felsefesinin belki de son örneklerindendi. Dayatmacı hiç olmadı, işin gerçeği karşısındaki ile tartışmaya başladığı konuda muhatabı iflah olmaz biri ise yüzüne hüznün benzeri bir bulut çöker ama dostluğunu tüketmezdi.

Ben Niyazi Abinin bir konuyu ciddi olarak dinlerken ya da okurken başını hafifçe bir yana eğmesini, konuşurken heyecanlı bir anlatım anında dilini ağzının içinde bir tur döndürerek ulaştığı etkileme tarzını, ieven bir şekilde oturduğu yerden kalkarkenki o ilk ivmeli sürat jestini hayranlıkla izlerdim. Benim başkanımı, birlikte çok hatalar yaptık ama Niyazi Abi tüm hataların sorumluluğunu hep üstlendi, karşı tarafı ya da yol arkadaşını suçlamayı hiç denemedi. İşte ABİLİK ağabeyde olmayan bu delikanlı yanı ancak anlatabilir.

Gençliğinin kıymeti bildi, zaten hep genç yaşadı ve genç kaldı. Benim Odaya geldiğim yıllarda benim şu anki yaşında olmasına rağmen yaptığı dans figürlerini unutmam mümkün değil, bazen bir İspanyol kavalie, bazen bir Ege efesi edası da Abi olmasının önemli nedenlerindendir.

Kendisi ile en son MSÜ’de yapılan Le Corbusier’in *Urbanisme* kitap çevirisinin söyleşisinde randevulaşarak buluştuk. Ben yeni hayatımı Niyazi Abi yeni hayatını biraz konuştuk, sonra o her zamanki ciddiyeti ile söyleşiyi kaçırmadan ve benimle söyleşmeden izledi. Biraz yorguncaydı ama aynı

Niyazi Abiydi, bir dahaki sefere yemek yemek konusunda sözleşerek ayrıldık, olmadı.

Kendisine Oda üyeliğimden istifa gerekçemi söyledim, hiç memnun olmadı ama her zamanki sükûnetini, sağduyusunu gösterdi. Bir de böyle babacan bir tarafı vardı işte, o yüzden 1984-1986 arasında kendisini incittim mi acaba diye de bir düşünce aklımdan geçti.

O yıllarda hem son derece güçsüzleşen meslek odasını yeniden canlandırmakla uğraşırken hem de beni idare etmek zorunda kaldı.

Bir hatam olduysa affetmiştir Niyazi Abi beni ya da affedecektir.

O’nu bu insani ABİLİK değerleriyle, yaşadıkça unutmayacağım.

Salih ŞENCAN

Mimarlara Mektup, no. 200 (Ekim 2015)

NİYAZİ DURANAY

Zeynep Nayır Ahunbay’ın “Y. Mimar Niyazi Duranay’ın Ardından” yazısı için bkz. 6.2. Ek.

SEVGİLİ GARO’YA ESKİ BİR MEKTUP

Kötü haber tez yayılır; “Garo’yu kaybettik” kulaktan kulağa ulaştı, beraberliğimizden süzülen binlerce çağrışımla birlikte geldi yüreğimize oturdu. Okul arkadaşı değildik, “eski günlerde” de birlikte olmamıştık, aynı duygularla aynı heyecanların peşinden koşmuş, ama rastlaşmamıştık. Mimarlar Odası’nda buluştuğumuzda benzer genetik kodların etkisiyle hemen kaynaşmış, dostluğu arkadaşlığı paylaşır olmuştuk.

Sevgili Garo, pek çoğumuz gibi elektronik dünyayı geç keşfedenlerdendi, büyük bir heyecanla hepimizi iletı bombardımana tutuyordu. Yakın uzak tarihten yorumlayarak yaptığı paylaşımlarla, gösterilmek istenmeyenleri hatırlatıyor, unutulmaması gerektiğini vurguluyordu. Dijital ortamda yaptığı gezintilerden derlediklerini, kolay bulamayacağımız müzikleri, pek duymadığımız “masalları” kendi üslubunca aktarıyordu.

Bir ara “masallarında” Fransız direnişçilerini, faşizme karşı kahramanca mücadele edenlerin hikâyelerini anlatmaya başlamıştı. Kendisine direnişçilerin kurşuna dizilmeden önce ailelerine gönderdikleri son mektupların derlendiği bir kitaptan (*Hayatı Seviyorlardı, Fransız Rezistansçıların Son Mektupları*, Çeviren: Halim Karslıoğlu, De Yayınları, Mart 1987) söz etmiş ve incelemesi için ödünç vermiştim. Kitaptan bazı bölümleri “masallar” aracılığıyla herkesle paylaşmıştı.

Garo’nun hatırlattıkları beni de heyecanlandırmış ve eski günlere götürmüştü. Kendisine bu duygularımı ve anılarımı paylaştığım bir mektup gönderdim. Karşılıklı uzun sohbetlerimiz oldu, anısıyla birlikte konuştuklarımız da bizde kalsın. “Garo’yu kaybettik” haberini alınca gönderdiğim mektubu yeniden okudum, onunla konuştuğumu hissettim. O zaman aramızda kalan bu özel yazışmayı şimdi paylaşabileceğimi, anlattığı “masalların” tekrar hatırlanmasına vesile olabileceğini düşündüm.

Sevgili Garo’yu, sevgili dostumuzu bu şekilde anmak, bu duygularla uğurlamak istedim.

Gar0'ya 1 Ocak 2010 tarihinde g0nderdiğim mektup:

Sevgili Garo,

Fransız direnişçilerini b0yle si bir içtenlikle anman, onların destansı direnişini g0ndeme getir men doğrusu beni de heyecanlandırdı ve Paris g0nlerime g0t0rd0. Sana verdiğim, direnişçilerin kurşuna dizilmeden 0nceki son mektuplarını içeren kitap dışında, bir de o g0nlerin fotoğraflarının yer aldığı bir alb0m kitap var bende, ilk fırsatta bakman için sana getireceğim.

Paris'te sokakları arşınlarken duvarlarda bazı mermer kitabeler g0r0rd0k, "Fransa'nın 0zg0rl0đ0 için direnen demiryolu işçisi ... şu g0n bu noktada kurşunu dizildi. Anısı 0n0nde saygı ile eğiliyoruz" gibilerinden bir yazı olurdu. Bu m0tevazı anıtların altında her zaman bir metal halka bulunur. Bu halkalar iek konması için yapılmıştır; çoğu zaman oraya iek takıldığını g0r0rd0m, bazen taze konmuş olurdu, bazen de kurumuş. Bir keresinde iki k00k kız çocuğunu yanlarında bir b0y0đ0 ile beraber iek koyarken de g0rd0m, çok duygulandım. 0zellikle kentin içerisinde demiryolu istasyonlarının civarında bunlara çok rastlanır, Kuzey Garı'nın arka tarafında oldukça fazladır. Demiryolu işçilerinin Alman ikmal hatlarını baltalamak için verdiği m0cadelenin efsaneleştiğini biliyoruz.

1984 yılında Paris'e indiğim g0n Yılmaz G0ney'in 0ld0đ0n0 0đrenmiř, ancak cenaze t0renine katılamamıştım. Daha sonra ziyaret ettiğim P0re Lachaise Mezarlığı bir t0r Paris tarihi kitabı gibiydi. Hemen her dinden ve ateist insanların bir arada g0m0l0 olduğu bu olağan0st0 mezarlık aynı zamanda Paris Kom0narlارının son direndikleri ve kurşuna dizildikleri bir yerd i. Kurşuna dizildikleri duvar h0l0 duruyor. 0te yandan Paris Kom0n0 belasından kurtulan burjuvazinin ř0kran amacıyla yaptırdığı Sacre Coeur kilisesi ise t0m Paris'e tepeden bakıyor ve y0resindeki Montmartre'in (yani şehitler Tepesi'nin) cazibesine kapılan turistlerin yoğun ilgisini çekiyor. Herkes g0receğini, g0rebildiğini, g0rmek istediğini g0r0yor. Bir kentin m0cadele tarihinin sokak sokak, anıt anıt okunabilmesi, yaşayanların geçmişi yanı başlarında hissedebilmeleri gerçekten heyecan verici.

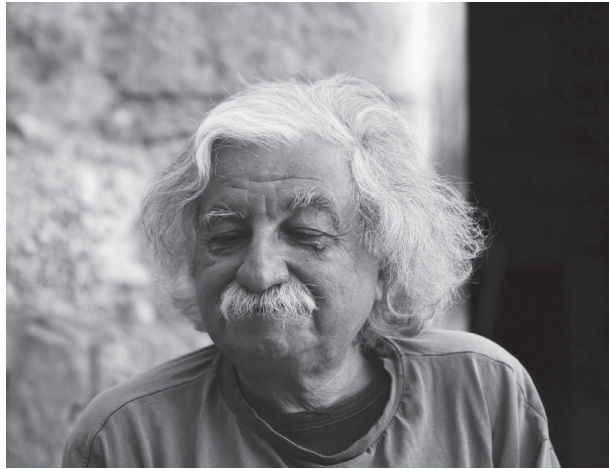
Zaman zaman İspanya'da direnişe katılan uluslararası tugayların içinde neden hiç T0rkiyeli bir devrimcinin olmadığını d0ř0nm0ř0md0r. Fransız Rezistans hareketinde aktif rol alanların farklı ulusal ve etnik k0kene bağlı olmayı umursamamaları, idealleri uğruna 0lmeyi g0ze alabilmeleri, d0nya vatandaş olabilmeyi iselleştirebilmeleriyle m0mk0nd0 ve 0yle de oldu. Ulusalcılığın olumlu tınılarla anıldığı bug0nlerde, b0yle si duyguların ancak tarih i referanslarla birlikte anılmasıyla, tarihte olabilecek ilginç olaylar olarak aktarılmasıyla yetinilmemesini y0re kten diliyorum.

Sevgili Garo, 2010'un bu ilk saatlerinde seninle bunları paylaşmak istedim. Vakit bulsak, otursak konuşsak; neler oldu, nelere aliştık, nelere yabancılaştık bir dertleşsek. Kime yararı olur bilemem, bana iyi geleceğine, kendimi daha iyi hissedeceğime eminim.

G0zlerinden 0perim, g0r0şmek 0zere...

B0lend Tuna

Mimarlara Mektup, no. 203 (Ocak 2016) Garabet Panos

PROF. DR. METİN AHUNBAY İÇİN...

Metin Hoca'nın adını, bir kaç sene önce, bize Mardin Dara harabelerini gezdirip tarihini anlatan orali lise öğrencisi bir gençten duymuştum... O genç, heyecanla 20 yılı aşkın bir süredir devam eden kazıları anlatmış, değerli bilgiler vermiş ve bilgisiyle bizi şaşırtmıştı... O ise, köydeki pek çok gencin kendisiyle aynı durumda olduğunu vurgulayarak, bunu Metin Hoca'ya borçlu olduklarını söylemişti...

Sonra, kısa bir süre önce hocanın bu görevinden alındığını, hemen akabinde de, yıllarca titizlikle sürdürülen kazılara iş makinelerinin sokulduğunu, paha biçilmez pek çok antik eserin tahrip edildiğini yine ondan öğrendik. Bize tek tek tahribatı gösterdi... Onun da bizim de içimiz titredi...

Yine o genç, köy kahvesinde çayımızı içerken, bölgeye TOKİ'nin de geldiğini ve köylülerin ellerinden evlerinin alınıp turizm kompleksi yapılmak istendiğini aktardı... Direniyorlardı...

Sulukule o günlerde benzer bir süreçten geçmişti ve o mücadeleden edindiğimiz tecrübeyle bunun ne demek olduğunu çok iyi anlamıştık. Makineler tarihin üzerine, inşaatları daha hızlı yapabilmek için sürülmüştü tabii ki... Metin Hoca da bu nedenle, bunları reva görenlerin istenmeyen kişisiydi...

Dara ne durumda şimdi bilemiyorum... Ama oradaki pek çok gencin onu saygıyla anmaya devam ettiğine, onu hep hatırladığına eminim...

Başınız sağ olsun Zeynep Hoca... Hepimizin başı sağ olsun...

Viki ÇİPRUT

Mimarlara Mektup, no. 191 (Ocak 2015)